

może zarządzić umieszczenie ogłoszenia w poczytnym w siedzibie urzędu morskiego dzienniku albo podanie go do publicznej wiadomości w inny sposób, w szczególności za pośrednictwem radia.

3. Jeżeli koszt umieszczenia ogłoszenia w pismach byłby niewspółmiernie wysoki w stosunku do wartości mienia, można poprzestać na podaniu ogłoszeń do wiadomości publicznej w inny sposób określony w ust. 2.

§ 3. 1. Ogłoszenie powinno zawierać:

- 1) oznaczenie mienia z podaniem — stosownie do okoliczności — jego rodzaju, miary, objętości, liczby przedmiotów lub wagi oraz zewnętrznego stanu ze wskazaniem znaków utrwalonych na mieniu,
- 2) oznaczenie osoby i adresu (siedziby) wydobywającego, ratownika lub znalazcy,
- 3) oznaczenie czasu, miejsca i okoliczności wydobywania lub znalezienia,
- 4) wezwanie właścicieli mienia, aby w ciągu określonego terminu zgłosili w urzędzie morskim swe prawo; zgłaszająca swe prawo osoba zamieszkała za granicą, jeżeli nie ustanawia pełnomocnika do prowadzenia sprawy zamieszkałego w Polsce, obowiązana jest wskazać w Polsce pełnomocnika dla doręczeń,
- 5) oznaczenie urzędu morskiego zarządzającego ogłoszeniem.

2. Określony w wezwaniu termin zgłoszenia prawa własności powinien wynosić od jednego do sześciu miesięcy w zależności od wartości mienia, miejsca wydobycia i przynależności państwowej domniemanego właściciela.

3. Jeżeli zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że właścicielem mienia jest cudzoziemiec o określonej przynależności państwowej, o ogłoszeniu należy zawiadomić właściwy urząd konsularny państwa, którego obywatelem jest domniemany właściciel.

§ 4. 1. Po przeprowadzeniu postępowania określonego w § 2 i § 3 urząd morski orzeka w sprawie ustalenia właściciela mienia na podstawie przedstawionych dowodów.

2. Jeżeli prawo własności mienia zgłosi więcej niż jedna osoba, a przedstawione dowody nie będą stwierdzały roszczenia w sposób nie budzący wątpliwości, urząd morski zawiesza postępowanie, wyznaczając stronom termin wystąpienia do sądu o ustalenie prawa własności. Termin ten nie może przekraczać 3 miesięcy. Jeżeli w wyznaczonym terminie strony nie wystąpiły do sądu albo sąd prawomocnym orzeczeniem oddalił roszczenia o prawo własności, urząd morski stwierdza, iż właściciel mienia nie został ustalony.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie dwóch tygodni od dnia ogłoszenia.

Minister Żeglugi: w z. J. Wiśniewski

280

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 19 października 1962 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia, którzy chałupnicy są pracownikami w rozumieniu dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

Na podstawie art. 4 ust. 3, art. 77 i art. 116 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 8 lipca 1960 r. w sprawie określenia, którzy chałupnicy są pracownikami w rozumieniu dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1960 r. Nr 37, poz. 220 i z 1961 r. Nr 1, poz. 4) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Nie uważa się za pracownika w rozumieniu dekretu chałupnika, jeżeli on sam albo członek jego rodziny, z którym prowadzi wspólne gospodarstwo domowe, jest podatnikiem podatku gruntowego, chyba że chałupnik jest zaliczony do I lub II grupy inwalidów, a przychód szacunkowy z gospodarstwa rol-

nego ustalony dla wymiaru podatku gruntowego nie przekracza kwoty 9.680 zł rocznie.”;

2) w § 2 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w uzgodnieniu z Komitetem Pracy i Płac może w wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych rodzajem lub organizacją produkcji chałupniczej, uznawać za pracowników chałupników będących podatnikami podatku gruntowego, pod warunkiem jednak, że przychód szacunkowy z gospodarstwa rolnego ustalony dla wymiaru podatku gruntowego nie przekracza kwoty 9.680 zł rocznie.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: A. Burski

281

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 22 października 1962 r.

w sprawie przystąpienia szeregu państw do Konwencji o ruchu drogowym i Protokołu w sprawie znaków i sygnałów drogowych, podpisanych w Genewie dnia 19 września 1949 r., oraz Porozumień uzupełniających z 1950 r. i 1955 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 27 Konwencji o ruchu drogowym, podpisanej w Genewie dnia 19 września 1949 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 54, poz. 321), nastę-

pujące państwa złożyły Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych swoje dokumenty przystąpienia do powyższej Konwencji:

Wenezuela dnia 11 maja 1962 r.
z następującymi zastrzeżeniami:

Artykuł 31 „Poprawki do Konwencji nie wejdą w życie w odniesieniu do Wenezueli przed dopełnieniem odpowiednich wymagań przewidzianych przez konstytucję”.

Artykuł 33 „Republika Wenezueli będzie związana postanowieniami artykułu 36 Statutu Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości. Oznacza to, że żadna sprawa nie będzie mogła być przekazana Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości bez zgody Stron”.

Jednocześnie Rząd Wenezueli zakomunikował, że przyjął dla siebie litery YV jako znak wyróżniający dla pojazdów w ruchu międzynarodowym.

Węgry dnia 30 lipca 1962 r.
z następującym zastrzeżeniem:

„Węgierska Republika Ludowa nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 33 Konwencji”.

Tajland dnia 15 sierpnia 1962 r.
z oświadczeniem, że przyjął dla siebie literę T jako znak wyróżniający dla pojazdów w ruchu międzynarodowym.

Rząd Togo notą z dnia 27 lutego 1962 r., Rząd Madagaskaru notą z dnia 27 czerwca 1962 r., Rząd Cypru notą z dnia 6 lipca 1962 r. i Rząd Senegalu notą z dnia 13 lipca 1962 r. oświadczyły, iż uważają się za nadal związane powyższą Konwencją, której postanowienia zostały rozciągnięte na ich terytoria przed uzyskaniem niepodległości. Jednocześnie Rząd Madagaskaru zakomunikował, że przyjął dla siebie litery RM jako znak wyróżniający dla pojazdów w ruchu międzynarodowym, a Rząd Senegalu zakomunikował, że przyjął dla siebie litery SN jako znak wyróżniający dla pojazdów w ruchu międzynarodowym i że wyłączył Załącznik 1 ze stosowania Konwencji zgodnie z jej art. 2 § 1.

Ponadto podaje się do wiadomości, że zgodnie z art. 56 Protokołu w sprawie znaków i sygnałów drogowych, podpi-

sanego w Genewie dnia 19 września 1949 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 54, poz. 321), następujące państwa złożyły Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych swoje dokumenty przystąpienia do wymienionego Protokołu:

Senegal dnia 13 lipca 1962 r.

Węgry dnia 30 lipca 1962 r.

z następującym zastrzeżeniem:

„Węgierska Republika Ludowa nie uważa się za związaną postanowieniem art. 15 § 5 Protokołu, które głosi, że przejazd kolejowy z zaporami nie powinien być zaopatrzony w znak w kształcie krzyża św. Andrzeja, ani też postanowieniami art. 62 wspomnianego Protokołu”.

Tajland dnia 15 sierpnia 1962 r.

Poza tym podaje się do wiadomości, że zgodnie z art. 2 § 2 Porozumienia Europejskiego, podpisanego w Genewie dnia 16 września 1950 r., uzupełniającego Konwencję o ruchu drogowym i Protokół w sprawie znaków i sygnałów drogowych, podpisanych w Genewie dnia 19 września 1949 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 54, poz. 322), Węgry złożyły dnia 30 lipca 1962 r. Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych swój dokument przystąpienia do powyższego Porozumienia z następującym zastrzeżeniem:

„Węgierska Republika Ludowa nie uważa się za związaną postanowieniami art. 5 wspomnianego Porozumienia”.

Ponadto podaje się do wiadomości, że zgodnie z art. 2 Porozumienia w sprawie znakowania robót na drogach, wnoszącego zmianę do Porozumienia Europejskiego z dnia 16 września 1950 r., uzupełniającego Konwencję z 1949 r. o ruch drogowym i Protokół z 1949 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych, podpisanego w Genewie dnia 16 grudnia 1955 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 54, poz. 323), Węgry złożyły dnia 30 lipca 1962 r. Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych swój dokument przystąpienia do powyższego Porozumienia.

Minister Spraw Zagranicznych: *A. Rapacki*

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Opłata za prenumeratę Dziennika Ustaw wynosi: rocznie 75,— zł, półrocznie 45,— zł.

Opłata za prenumeratę załącznika do Dziennika Ustaw wynosi: rocznie 45,— zł, półrocznie 27,— zł.

Prenumeratę można zgłaszać tylko na okres roczny (od I.I) lub na okres półroczny (od I.I i od I.VII). Opłata powinna być uiszczona co najmniej na miesiąc przed okresem prenumeraty, a więc za okres roczny lub za I półrocze — do dnia 30 listopada, za II półrocze — do dnia 31 maja. Do abonentów, którzy opłacą prenumeratę po tych terminach, wysyłka pierwszych numerów dokonana zostanie z opóźnieniem. Jednostki na rozrachunku gospodarczym i inni abonenci powinni dokonać wpłaty za prenumeratę na konto Narodowego Banku Polskiego, Oddział IV Miejski, Warszawa, nr 1528-91-903, cz. 3, dz. 7, rozdz. 3. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się. Na odcinku wpłaty należy podać dokładną nazwę instytucji (bez skrótów), nazwę i numer doręczającego urzędu pocztowego (jak Warszawa 10, Poznań 3 itp.), powiat, ulicę, nr domu, nr skrytki pocztowej oraz ilość zamawianych egzemplarzy Dziennika Ustaw.

Pojedyncze egzemplarze Dziennika Ustaw nabywać można w Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, Krakowskie Przedmieście 50, w punktach sprzedaży w Warszawie: „Dom Książki”, Księgarnia Prawno-Ekonomiczna, ul. Nowy Świat 1, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów al. Gen. Świerczewskiego 127, w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach, Kielcach, Koszalinie, Łodzi, Opolu, Rzeszowie, Wrocławiu i Zielonej Górze oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Gnieźnie, Jeleniej Górze, Kaliszu, Krakowie, Lublinie, Nowym Sączu, Olsztynie, Ostrowie Wlkp., Poznaniu, Przemyślu, Raciborzu, Radomiu, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu i Zamościu.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Warszawa, ul. Tamka 3.